

Az ingerült világ nyugodni képtelen,
a perc rohan velünk, akár a vad patak.
Avult a múlt, adós maradt a szép jelen,
s a szertelen fiak szerelme lankatag.

Lesz élet itt? Avagy bolond remény csupán
a boldogabb jövő, merő utópia?
Ma kuss a szó, hol ember embert vág kupán,
s szentek fejét sem ékesíti glória.

Ki tudja merre tart az ócska sorsszekér,
spion követ, haszonleső tekintetek...
A nagyvilág sopánkodása mit sem ér,
szemünkbe port, reánk malasztot hintenek.

A délceg ifjaink bizalma ingatag,
ma már csak álmainkban él a szép jelen,
a perc rohan, megyünk utána, mint a vak,
az ingerült világ nyugodni képtelen!